

Maria Fellman begår självmord

KLOCKAN PÅ SKÄRMEN flimrade från 29 till 30. 17.30 noll noll reste sig Maria Fellman från den noppiga kontorsstolen och gjorde sig redo för ett prydligt självmord. Imovanen och Orphedeixen, varav 4 mg oral injektion av den sistnämnda så att det skulle gå fort, var införskaffade via bulvaner för att inte väcka några plötsliga misstankar. Efter Odysseus 3.0 hade det blivit mer eller mindre omöjligt att putsa bort de digitala fotspåren efter sig: varenda VPN-kredit hos schweizarna kunde närsomhelst krävas in av Integritetsskyddsmyndigheten om det bedömdes hota rikets säkerhet.

Sista dagen.

Bete dig normalt nu, Maria.

Hälsa.

Som om du skulle vara här igen på måndag.

”Ja, hej då. Ses vi imorn eller?”

Annika vände sig om mot Maria, gestikulerade mot sitt headset och himlade med ögonen. Maria log och vinkade. Hon tog Kånkenryggsäcken över ena axeln och petade upp de fyrkantiga bågarna på näsan. Sedan klev hon för sista gången ut från Norra Bryggerigränd 15.

Egentligen ville hon undvika Hovrättsesplanaden, men idag ansåg hon det tvunget och motiverat med ett undantag. Delin mot slutet av esplanaden frestade med extrapris på libanesisk festbuffé och även om det var för sent för henne att slåss mot det oundvikliga längre så skulle hon i alla fall underhålla smaklökarna in i det

sista. Himlen var hög, björklöven i blygsam blom. Bredvid henne passerade en livlig skolklass. Gula västar och galonbyxor. Reflexmässigt var hon på väg att säga hej, kanske byta några ord med läraren, hon såg trevlig och harmlös ut, men så mindes hon Håkan och skyndade istället på stegen. Drog ifrån.

Håkan. De tog Håkan först. Minnet av den där morgonen hade etsat sig fast.

Håkan: mer eller mindre en institution på Försäkringskassan.

Ingen kom längre ihåg när han hade börjat, vad hans rollbeskrivning bestod av men gentemot hans kunskap och tålmod med Felix, stordatorn från 60-talet, stod sig de flesta slätt. Således fick han hållas. Slapp konferenserna med överförfriskade medelålderkrisande män och kvinnor; tjänstefolk med statliga PA 16-pensionsavtal och trädgårdar ut i villaförorterna. Slapp delta i meningslösa så kallade ”medarbetarsamtal” och tvingas sätta upp ambitiösa mål för det kommande året.

07.30 på morgnarna stämplade han in. 08.00 hördes alltid ett flitigt knattrande från hans tangentbord. Vita versaler på svart bakgrund. Håkan tämjde Felix till lydig underkastelse; demonstrerade vad som fortfarande var möjligt för den vars hjärna aldrig blivit invaderad av dopaminberoende. Teamchefen Sofia låg bakom ett flertal ambitiösa, men misslyckade, försök att lära de yngre förmågorna. De TikTok-skadade synapserna klarade dock inte av mer än 9 sekunders fokus numera och rekryteringsfiaskot var ett faktum. Högre upp var det inte tal om att erkänna några misslyckanden, således fick mellanchefer Julia det otacksamma uppdraget att söka valla dessa juvenila hjärnor in i någon form av statlig projektledning.

Hanna, chef för hela schabraket *Kundprocess och styrning*, begärde i sin tur månatliga rapporter som fördes vidare. Inåt, uppåt. Förvandlades till generativ AI och kalkyler; matade Odysseus 3.0 med ännu mer medborgardata.

Håkan.

Maria hade stämplat in 07.45 den morgonen. Hon trivdes med Håkan, blev glad av hans kala skalle, glasögon och trygga mörka mustasch. Håkan pratade inte mycket, men förmedlade desto mer. Efter en tur till kaffebryggaren hade hon som vanligt gått mot hans plats. Tom.

08.15.

Mejl.

Sofia: ”Möte 8.30. Alla med, Hanna har viktig info till oss. Jag bjuder på bullar ☺.”

Hanna? Grå kavajjacka och tigha jeans. 40 plus. Ständigt neutral, effektiv; eventuella besvärande känslouttryck utplånade vid det här laget. Den ideala tjänstekvinnan. Dagens tillkännagivande till ära hade hon försökt att klä sig mer mjukt, noterade Maria. Rosa kashmirtröja från medelklassängsligt varumärke och lösa lockar i de gråblonda testarna.

”Ja, hej allihopa. God morgon! Trevligt att se er igen”, inledde Hanna.

”Ingen har säkert missat det banbrytande arbetet som pågår just nu i Sverige. Jag vill ändå ge er lite bakgrund, ifall att det mot förmodan är någon som inte läser tidningar längre.”

Spridda skratt bland de juvenila hjärnorna i gruppen.
Hanna tystade dem med en blick.

”Med anledning av Rysslands krig i Ukraina, och nu även Litauen och Estland, har EU febrilt arbetat för se över hur det kan skapas legala snabbspår för att bättre stötta ett samhälle i kris. Och här i Norden har vi gått ännu längre: igår fattade Sverige och Finland ett gemensamt beslut om att omgående inleda en pilotstudie. Det är en historisk milstolpe och blir även det mest omfattande samarbete som någonsin gjorts inom ramen för försvarets neurala motståndskraft.”

De juvenila bredvid Maria scrollade redan på mobilerna, deras sekundfokus: passerat med råge. Annika satt framför Maria, mumsade på en kanelbulle och var omöjlig att få kontakt med. Elisabeth, en av de flitigaste på att ta samtalen från bortrationaliserade medborgare, såg ut som att hon mest längtade tillbaka till samtalskön. Merparten av teamet satt bakom Maria och hon undvek att vända sig om och se på dem.

”Norge och Danmark för just nu motsvarande diskussioner och vår bedömning är att även de kommer att gå samma väg som Sverige och Finland.”

Hanna tog fram datorn, kopplade upp mot storbildsskärmen och tystnade en stund. Så trädde en bild fram: "Electrolink 3.0 - Neural motståndskraft i allvarstider." Längst ner på skärmen stod det i illröda bokstäver: strikt konfidentiellt.

”Jag förstår att det här väcker frågor hos er”, harklade sig Hanna.

”Det blir tid senare i veckan att ställa frågor, men av sekretesskäl kommer ni inte att kunna få alla besvarade. I det här läget vill jag även påminna er om paragraf 4.16 i era anställningsavtal. Ni vet redan väl vad den innebär så klart och paragrafen är ju också framtagen just med tanke på situationer som den här.”

Ny bild på skärmen.

En kartbild på Sverige och Finland tonade fram.

Men för i helvete.

Vad har det här med mig att göra?

Maria sneglade på klockan, snart nio.

”Med hänsyn till kostnadsbilden och säkerhetsriskerna har EU tackat nej till den synapsuppgraderingen som Elon Musk erbjudit oss. Vårt nej till Neurallink-projektet innebär dock att Sverige har enorma utmaningar: det saknas tillräcklig kapacitet i våra elnät och just nu är det inte bara hushållen som tvingas ransonera, utan även Försvarsmakten. Situationen är akut. Därför har vi tillsammans med Finland hittat en unik lösning...”.

Kinderna glödde på Hanna.

Hon strök bort en lock från ögonen.

”...Electrolink 3.0 innebär att alla vi på Försäkringskassan kommer att kopplas upp. Genom ett synapsingrepp, motsvarande det som ni sett Neurallink utföra i de demos vi fått, kommer vi genom Electrolink 3.0 inte bara att kunna generera välbehövlig *hjärnbaserad* kraft till Sveriges elnät, vi kommer även att bygga en Neurdome – ett skyddsnät baserat helt på neural energi. Finland ligger som ni vet långt framför Sverige i många hänseenden när det gäller beredskap och säkerhet. De behöver inte ytterligare kapacitet till sitt elnät, dock är de intresserade av att investera i och driva igenom Neurdome för att trygga både Finlands och Sveriges gränser.”

Det var nu knäpptyst i rummet.

Håkan hade fortfarande inte dykt upp.

”Hur ska det här gå till då, rent praktiskt? Jag förstår att ni undrar. All personal på Försäkringskassan och på Finlands motsvarighet, FPA Kela, kommer från och med i dag att ingå i pilotstudien och börja slussas över dit. Regeringen har godkänt att vi gör ett antal integritetsmässiga undantag inom ramen för studien med hänsyn till hur brådskande ärendet är. Utöver behovet att trygga elnätet och våra gränser med Neuraldome finns även ett tredje incitament för Electrolink 3.0, vilket är att bana väg för förändringarna på arbetsmarknaden.”

Nej.

Snälla, låt det vara ett skämt.

Ja, det måste det.

Det här händer inte.

Låt mig få vakna nu.

Räckte det inte med Odysseus?

Varför reagerar ingen?

Ska ingen säga någonting? Varför sitter de bara tysta?

17, 18. Maria räknade tyst för sig själv. Lät blicken svepa över hörnen också. 21, 22, 23. 23 kollegor totalt. Rummet: den enda akustiken just nu kom från AC:n och ett fåtal kaffeskedar som klirrade mot kopparna.

”AI har ersatt över 35 % av de tidigare vanligaste jobben, vilket kräver insatser av ett slag vi aldrig tidigare sett eller gjort. På Försäkringskassan är vi positiva till införandet av medborgarlön. En förutsättning för detta är dock att lönen hålls låg, samt att vi kan kontrollera de medborgarvolym som initialt emottar förmånen. Det krävs att vi kan utföra vissa mjukvaruingrepp för att exempelvis dämpa eller vid behov stimulera köplusten i linje med de statliga kassaflödena. Electrolink 2.0-versionen är redan konfigurerad för att hantera allt detta, det är alltså bara själva

3.0-utrullningen och den rent fysiska synsuppgraderingen som vi måste hantera.”

Annika räckte upp handen.

Hanna såg irriterad ut.

”Ja, som jag sa så kommer det att finnas tid senare i veckan att ställa frågor. Är det något akut?”

”Jag undrar bara när den här informationen ska skickas ut till folk? Finns det något färdigt FAQ förberett till oss? Det brukar ju bli många som ringer in och frågar när de inte förstår vad som står i våra brev.”

Hanna log.

”Du behöver inte bekymra dig. Det kommer för en gångs skull inte att bli vårt problem här på kundtjänst.”

Annika tog en klunk kaffe.

”Ok. Vad bra! Vad skönt! Det är jag som hämtar på dagis nu den här månaden, så jag kan inte jobba övertid. Men...vem ska hantera det då? Skatteverket eller?”

Hanna tog till orda igen.

”Folkhälsomyndigheten har tittat på strategin. Efter fiaskot och den starka kritiken mot covid-vaccinernas biverkningar görs bedömningen att Sverige inte bör utföra synsuppdateringen på sedvanligt sätt, d.v.s. medelst vaccin. En datainsamling och beteendeanalys av svenska folkets vanor, beteenden och attityder har därför gjorts via Odysseus i samarbete med Meta för att ta fram en lämplig

angreppsvinkel. Budskapet måste vara trovärdigt tillräckligt lång tid för att inte väcka misstankar tills vi uppnått en 30-procentig uppgraderingsgrad. Vaccin är alltså inte möjligt att distribuera här, dock har Folkhälsomyndigheten sett att både i Sverige och Finland är man kritiska till rådande kostrekommendationer, framför allt kring B- och D-vitaminer.”

Tiden. Det hade funnits en tid, hade det inte? Här inne: innan Odysseus. Där ute: innan det generativa blev ett faktum. Långsamt kokade man grodan. Kanske var det därför temperaturhöjningarna gick så obemärkta förbi. Det hade funnits en tid utan detta vansinne, det hade det, men såväl inom EU som USA hade man framgångsrikt dräpt det med det märkligaste, mjukaste av vapen. Parallellt med kärnvapenhoten: streaming som tillfredsställde, sövde; successivt kväste all normal fungerande mänsklig respons mot normaliseringen av det onormala.

Intelligensen.

Övervakningen.

Paranoian och konflikterna som uppstått i det nya Absurdistan som numera var Sverige.

Inte ens en endaste skenhelig jävla DN-journalist som skrivit en krönika.

Minoriteten som vaknat i tid var sedan länge i sina bunkers. En del hade flytt till Asien. Maria hade aldrig haft råd med någondera.

Hanna skrattade till.

”Här ser vi att det finns ett ’window of opportunity’. Framför allt är det kvinnor och mödrar som är kritiska och anser att staten borde ta en mycket tydligare ställning och subventionera detta. Ja, till och med distribuera vitaminerna kostnadsfritt, som i delar av USA.”

”Ett selekterat första urval i båda länderna kommer därför att bjudas in till drop-in mottagningar där de kan ’boosta’ hälsan med B-, respektive D-vitaminshots. I praktiken distribueras givetvis inga vitaminer, utan vi injicerar istället Electrolink 3.0-lösningen som verkar med DNA-baserad, skräddarsydd fördröjning för att säkerställa volymframgångar innan eventuell kritik hunnit uppstå. PR-teamet håller på utvärderar lämpliga influencers för kampanjen. Jag kan i nuläget inte delge er mer information om de kommande faserna av projektet, men jag hoppas att det här var svar på din fråga, Annika?”.

Annika nickade.

”Absolut. Låter jättebra.”

Maria klarade inte längre av att vara tyst.

”Var det allt? Jag behöver komma igång med arbetet nu och så undrar jag var Håkan är någonstans?”.

”Ah. Bra att du tog upp det. Jag har tråkiga nyheter. Håkan tackade ja till att vara patient ett i förra veckan. Tyvärr visade sig hans blodkärl vara i för dåligt och förkalkat skick för att uppgraderingen skulle gå hela vägen. Håkan kommer dessvärre alltså inte att komma tillbaka till oss.”

Synskärpan: suddades ut i kanterna. Vad stod Hanna och sa egentligen?

Kallsvetten trängde fram i pannan. Där och då bestämde sig Maria Fellman för att begå självmord.

Två veckor senare: hon var redo. Ändå trängde de mest irrationella tankar och irriterande minnen fram: den uteblivna vandringen till Grekland, som pockade på

när hon tog fram läckerheterna från den bruna deli-påsen och såg oliverna. När hon låg i badet efter maten, hade svalat den första tabletten och förberedde sprutan: de röda skorna. Plötsligt dansade hon fram i de röda klackarna hon aldrig hade vågat sig ut i på 80-talet.

Dö på soffan eller i sängen?

Hon beslöt sig för soffan och för att dra nytta av statens sövningsmekanismer en sista gång. Bara sprutan kvar. Om en halvtimme borde preparatet ha gjort sitt. Fjärrkontrollen var kladdig men det spelade ju inte längre någon roll. Tv:n tog tid på sig att starta upp ikväll.

Hon greppade mobilen. Ett sista scroll: ett sinnessjukt, slentrianmässigt klickande igenom allt och ingenting. Nålen stack och sved rejält. Lårmuskeln måste penetreras fullt ut för att ge effekt, annars skulle hon överleva.

25 procent av lösningen injicerad nu.

Plötsligt sken skärmen upp: ett nytt mejl. Från Hanna. Maria suckade. Skulle inte sakna Försäkringskassans mejl när hon väl anlänt till helvetet eller vart man nu kom efter döden. Muskeln smärtade förbannat nu, men hon tvingade tummen att trycka ner mer lösning. 60, 65, 70 procent av lösningen inne.

En sista gång kan jag väl läsa?

”Ang. måndag” löd rubriken.

Tack, men nej tack.

70, 80...lårmuskeln skakade okontrollerat.

100.

Injektionsampullen tom.

Yrseln slog till direkt. Maria dråsade djupare ner i soffan.

Bara lite till.

Nyfikenheten tog över. Hon kunde inte motstå att klicka upp mejlet. Störa sig en sista gång.

Maria,

Som tack för trogen tjänst uppgraderar vi dig omgående till pilotstudien av Electrolink 3.0 och Neuraldome. Då HR noterat att du redan hade Orphedeixe 4 mg hemma för injektion vidtog de åtgärder för att göra uppgraderingen så smidig som möjligt för dig. Vi har doserat mjukvarukomponenterna för "B- och D-vitaminerna" ;) färdigt i din spruta.

Lemmar: lealösa nu. Mobilen föll ur handen.

På skärmen sken resten av mejlet:

Efter injektionen kommer du att bli medvetslös. Det är helt normalt och pågår i 10 minuter. Därefter vaknar du och är klar för Electrolink.

Ny roll och tjänstgöring väntar. Grattis!

Vi pratar mer på måndag.

Trevlig helg!

Hanna